

Pe durata uneia dintre șederile mele la Paris mă instalasem în apropiere de Champs-Élysées, la o domnișoară care ținea o pensiune de familie pentru doamne. Gazda mea purta bizarul nume de Cybert. În ciuda vârstei sale, care putea fi deja calificată drept „respectabilă”, și a specificului aproape auster pe care-l imprima pensiunii sale, dra Cybert nu era cu totul lipsită de cochetărie. Avea relații, în calitate de clientă ocazională, dar mai ales de prietenă, cu patroana unui salon de frumusețe, care își spunea doamna Zabrozka. Mă îndoiam că aceasta din urmă era rusoaică sau poloneză autentică, însă numele slav dădea bine pe cărțile de vizită ale salonului și atrăgea clientela. Salonul Zabrozka, unde trei angajate grațioase oficiau sub conducerea patroanei, era prosper.

Dna Zabrozka se bucura de succesul ei, așa cum ar fi putut face orice altă comerciantă, dar mintea ei își lua adeseori zborul, evadând din preocupările de ordin comercial, pentru a se îndrepta spre cercetări secrete, legate de ceea ce ea numea „stăpânirea elementelor”; dna Zabrozka era ocultistă.

La ea se reunea în unele seri o societate bizară alcătuită din indivizi care se lăudau că ar poseda „puteri” supraumane, magnetizatori, clarvăzători și alte fenomene de același soi – toți, de altfel, prea puțin interesanți. Pe mai mulți îi bănuiam că frecventau întrunirile de la salonul Zabrozka în principal datorită supeurilor îmbelșugate cu care se încheiau.

Unul dintre participanții fideli la aceste întruniri, un individ corpulent cu barbă gălbuie, repeta mereu

același truc. Acesta consta în a încălzi până devenea fierbinte un lichid rece cu care era umplut un pahar pe care-l ținea cu ambele mâini și asupra căruia sufla încetișor. Asta era „specialitatea” lui, puterea lui neobișnuită.

Ce mi se părea mie remarcabil era ușurința cu care ceilalți invitați, cei care formau galeria simplului public și nu se mândreau cu nici o superioritate de ordin ocult, se convingeau că lichidul pe care-l gustau era într-adevăr cald. S-a întâmplat chiar ca o femeie care a dus la gură o ceașcă de ceai pe care i-o încredințase rece „vrăjitorului” să scoată un țipăt: se arsesse la buze. Nu era vorba de o simplă senzație: pe buza ei inferioară se vedea urma unei ușoare arsuri.

Mai mulți dintre martorii fenomenului și-au înmuiat degetul în ceai și au declarat că era cald. Mie uneia mi s-a părut rece. Nu mă așteptasem la nici o minune; probabil de aceea nici nu văzusem vreuna.

La dna Zabrozka puteai asista la diverse alte manifestări puerile de același gen, însă „marea demonstrație” era prezentată de stăpâna casei, cea care aspira să îmblânzească „elementele”.

Astfel, dna Zabrozka se lăuda că îmblânzise focul; reușise să o facă, spunea ea, cu ajutorul unor duhuri asociate cu acest element. Ca dovadă a imunității pe care o dobândise, dna Zabrozka apuca marginea plăcii fierbinți a unei plite cu gaz.

Acest aparat de încălzit se bucura pe atunci de o mare popularitate. Consta într-o lampă mare deasupra

căreia era fixată o tavă întinsă din fier. Tava aceasta se încălzea și făcea oficiu de radiator.

În fața invitațiilor săi, dna Zabrozka se plimba cu lampa aprinsă în jurul salonului, ținând-o cu vârful degetelor de marginea tăvii. Se lăuda că, doar atin-gând cu degetele ei degetele altei persoane, putea să-i confere acesteia propria-i imunitate. În realitate, câțiva dintre participanții care riscaseră să se supună probei au declarat că nu simțiseră senzația de arsură; de altfel, se mărginiseră să atingă ușor placa fier-binte. Încrederea lor în puterile gazdei nu era fermă.

Aceste mici exhibări de „puteri oculte” nu mă interesau și în scurt timp am încetat să mai particip la întruniri. Totuși, am păstrat relația cu dna Zabrozka și, din când în când, mă duceam să beau o ceașcă de ceai la ea. Conversația cu dânsa nu era lipsită de interes. Poseda un adevărat tezaur de anecdote picante datorită clientelor ei, care o luau cu dragă inimă drept confidentă, însă le povestea cu discreție și nu divulga niciodată numele eroinelor poveștilor sale.

Așa s-a făcut că, aflându-mă într-o seară la ea, am fost atât de puternic impresionată de frumusețea unei femei elegant îmbrăcate care părase salonul, încât i-am făcut o remarcă în legătură cu aceasta esteticieni noastre. Ce căuta la ea zeița aceea coborâtă din Olimp?... De bună seamă, nu avea nevoie de îngrijirile ei. Și, în pofida discreției bine cunoscute a gazdei mele, nu m-am putut abține să n-o întreb:

Cine era?... O femeie de lume?... O actriță?... Ce făcea în viața de zi cu zi?...

— Ce face?... Face pacheboturile, răspunse dna Zabrozka. Părăsește Parisul mâine, probabil n-ai s-o mai vezi niciodată. Și apoi, nu ți-am zis cum o cheamă.

— Pacheboturile?...

De data asta, dna Zabrozka râdea de-a dreptul.

— Chiar așa; tot lungul anului, călătorește pe liniile mari, în cabină de lux, consacându-se în mod caritabil destinderii pasagerilor bogați în ceasurile lungi și monotone ale traversărilor.

Conversația noastră nu a mers mai departe. Anii, mulți ani, au trecut. La întoarcerea mea din Tibet, am ajuns din nou la Paris și am avut curiozitatea să mă informez de la dna Zabrozka.

Salonul Zabrozka exista în continuare, dar fondatoarea lui, retrasă din afaceri după ce se îmbogățise, se mulțumea cu dividendele pe care i le aducea. Locuia într-un apartament cochet, unde m-a primit cu un entuziasm neobișnuit.

— Vizita dumitale e mai mult decât o coincidență, mi-a spus ea. Se datorează cu siguranță vreunei puteri oculte. Ți-am citit ultimele cărți și mulți dintre prietenii mei, printre care și vicontesa de Trévaux, le-au citit și ei. Ea e mâhnită pentru că te crede foarte departe de aici și ar fi vrut tare mult să te consulte. Nu se îndoiește că în Tibet ai dobândit cunoașterea unor științe profunde și că ești în măsură să o ajuți, câtă vreme nimeni n-a putut să o facă până acum.

Despre ce era vorba?... Dacă doamna cu pricina era bolnavă, trebuia să i se spună că nu practicam arta vindecării. Și, în primul rând, cine era acea vicontesă de Trévaux care se aprinsese cu atâta naivitate în legătură cu mine?

— O cunoști, mi-a spus dna Zabrozka. Ți aduci aminte de o femeie a cărei frumusețe te-a impresionat în mod deosebit într-o seară, la mine?

Memoria mea excelentă mi-a reamintit într-o clipă fermecătoarea clientă a interlocutoarei mele și profesia pe care aceasta i-o atribuisese.

— Femeia care face pachetourile!... am exclamat eu.

— De mult nu le mai face, răspunse dna Zabrozka. E văduvă și vicontesă autentică. Ar fi o dovadă de altruism din partea dumitale dacă te-ai duce să o vezi, te-aș conduce eu la ea. Zi da, te rog. E îngrozitor de nefericită; o să-ți povestească chiar ea... Da, chiar ea, eu nu trebuie...

M-am lăsat condusă la dna de Trévaux și așa am cunoscut cea mai emoționantă dintre dramele spiritiste care se pot imagina. Voi încerca să o reconstitui aici după relatarea pe care mi-a făcut-o încetul cu încetul nefericita ei eroină.

În anul acela, Claire de Langy, după o fructuoasă retragere de câteva luni din viața mondenă alături de un generos industriaș american, pornea din nou la drum și, dispunând de suficiente fonduri pentru a se

lăsa în voia fanteziei, decisese ca, în loc să se întoarcă în Europa pe liniile ce-i erau familiare, să facă turul lumii, trecând prin Japonia, China și India.

Pachebotul pe care călătorea luase la bord la Shanghai, după o foarte scurtă escală, câțiva negustori chinezi și trei englezi pe care Claire de Langy îi cântărise numaidecât cu ochiul ei exersat: indivizi destul de avuți, dar mult sub nivelul căruia îi acorda ea atenție. Traversarea îi apărea, în consecință, ca o cură de odihnă și își îngăduia să se bucure de ea cu încântare, întinsă pe un șezlong de pe punte.

Pe măsură ce se apropiau de Singapore, temperatura a devenit toridă; vântul de pe mare, în loc să-i răcorească pe pasageri, făcea să treacă peste ei valuri de aer fierbinte care îi epuizau. În afară de membrii personalului care trebuiau să-și îndeplinească obligațiile de serviciu, toată cei aflați la bord își petreceau zilele dormind.

Claire de Langy, întinsă pe șezlongul ei, moțăia pe jumătate când, printre genele-i lungi coborâte, a întrezărit doi pasageri pe care nu-i observase până atunci.

Erau doi călugări în veșmânt de dimie, cu capul descoperit și sandale în picioarele goale. Cum puteau, cu rasele acelea atât de grele pe ei, să suporte căldura asfixiantă? Cei doi bărbați se plimbau alene pe punte. Unul dintre ei, în vârstă, destul de scund, mai degrabă rotofei, cu fruntea șiroid de sudoare, părea doborât de căldură; tovarășul lui, tânăr și de statură înaltă,